

РЕШЕНИЕ

№ 1051

гр. София, 19.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-2, в публично заседание на
седемнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Маджев

при участието на секретаря Габриела М. Вladoва Боботилова
като разгледа докладваното от Атанас Маджев Търговско дело №
20211100901943 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба с вх. № 19411/01.10.2021 г., подадена от Я.Г.Я.,
ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Сандански, ул. „****“, с която при
условията на обективно и кумулативно съединяване против Фондация „А.Ф.“, ЕИК
*****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****“ I“ № *****, са
предявени за съвместно разглеждане, както следва:

1/ частичен иск с правна квалификация по чл. 95, ал. 1 във вр. с чл. 95а, ал. 1, т. 1
ЗАПСП за заплащане на сумата в размер от 5000,00 лв., предявена като част от общо
вземане в размер на 10 000,00 лв., представляващо дължимо обезщетение за
претърпени от ищеца имуществени вреди в качеството му на артист-изпълнител, чиито
кадри, снимки, звуко- и видеозаписи с неговия образ и глас са използвани във филм със
заглавие „История на В.Д. и специализираното правосъдие“, чийто продуцент е
ответната фондация, като това ползване е станало без знанието и съгласието на
артиста-изпълнител, което е довело до претърпяването на имуществени вреди за него,
изразяващи се в претърпени загуби от неполучаването на възнаграждение за участието
си във филма, ведно със заплащане на обезщетение за забава за периода от 18.06.2021
г. /датата на извършване на първото нарушение на авторските права на ищеца/ до
окончателното погасяване на вземането;

2/ иск с правна квалификация по чл. 95б, ал. 1, т. 2 ЗАПСП за преустановяване от
ответника на всички форми на използване на продуцирания от него филм със заглавие
„История на В.Д. и специализираното правосъдие“;

3/ частичен иск с правна квалификация по чл. 49 във връзка с чл. 52 ЗЗД за
заплащане на сумата в размер от 5000,00 лв., предявена като част от общо вземане в
размер на 10 000,00 лв., представляваща дължимо обезщетение за претърпени от ищеца
неимуществени вреди от това, че ответната фондация, като възложител на работа по
създаване и разпространение на филм със заглавие „История на В.Д. и
специализираното правосъдие“ му е причинила неимуществени вреди от излагането на
показ на личният му живот, в това число злепоставянето му пред близки и познати,

което е породило в него негативни емоции на гняв и възмущение, както и стрес, водещ до безпокойство, притеснение и неконтролируеми нервни изблици, нежелание за публични изяви, в т.ч. влошаване на комуникацията му с кръга от близките му хора, както и с професионалното му обкръжение, ведно със заплащане на обезщетение за забава за периода от 18.06.2021 г. /датата на извършване на първото нарушение на личните граждански права на ищеца/ до окончателното погасяване на вземането.

Ищецът твърди, че ответникът Фондация „А.Ф.“ е продуцент на филм със заглавие „История на В.Д. и специализираното правосъдие“, чийто автор е Н.С.. В качеството му на продуцент на посочения филм се поддържа, че ответникът носел отговорността за неговото съдържание, както и за отношенията с лицата имащи авторски и сродни права в същия. Именно ответната фондация трябвало да се възприема, като възложител на работата по изработване и разпространение на филма. Описва се, че дадени епизоди от филма са конструирани, като изрязани и монтирани части от частни разговори на ищеца Я. с лицето И.Б. (жената, с която обвиняемия В.Д. живее на семейни начала) по повод на водено срещу В.Д. наказателно производство. Твърди се, че г-жа Б. сама е потърсила ищеца за да се посъветва с него, доколкото същият имал доказан опит в сферата на антикорупционните разследвания, а съжителят и Д. станал жертва на корупция в сферата на правосъдието. Отбелязва се, че за дадените от ищеца съвети към г-жа Б. по случая г-н Я. не е искал, съответно получавал заплащане, или каквато и да е друга облага, което изрично е посочено във филма. Пояснява се, че ищецът г-н Я. не е знаел за обстоятелството, че разговорът му с г-жа Б. се записва, като се подчертава, че това е направено тайно без да е налице правно основание за подобно действие. В изложението на филма изрично е потвърдено, че записът на разговора между ищеца и г-жа Б. е извършен тайно (със скрита камера). Сред твърденията на ищеца са и такива разкриващи публичните длъжности, които е заемал през времето от 2005 г. до момента на подаване на исковата молба. Същият се определя като личност, която е широко разпознаваема в обществеността и публичните му прояви предизвикват засилен интерес сред аудиторията. Смята се, че именно по такива съображения личността му е станала обект на интерес за тайно и незаконно проследяване, наблюдаване и записване. От ищеца се, поддържа, че за пръв път е узнал за това, че е бил заснет без негово знание и разрешение на 03.06.2021 г., когато с него се е свързал Н.С., който му се представил за автор на филма, като го е осведомил, че същият е с антикорупционна насоченост и предстои скоро да бъде излъчен в публичното пространство. Осведомил г-н Я., че той е „главен герой“ в този филм, като имал положителна насоченост, доколкото не е поискал пари и облаги. Последвало искане от С., ищецът да даде своето съгласие записите с неговия образ и глас да бъдат излъчени, като части от филма, в т.ч. му предложил да даде интервю, което също да намери отражение в него и да бъде представен в положителна светлина. Това създавало у ищеца чувство, че е обект на изнудване, предвид че схванал отправеното му предложение като заплаха, че ако не даде съгласие в упоменатия смисъл, то тогава той ще бъде представен във филма в негативна светлина. Взел решение и го манифестира пред Н.С., като категорично се противопоставил тези записи с негово участие да бъдат излъчвани, като част от подлежащия на създаване филм. Мотивирал се с това, че антикорупционни разследвания не могат да бъдат правени със способности, нарушаващи закона и при погазване правата на личността. На по-късен етап ищецът Я. се свързал и с представляващия ответната фондация, пред когото повторил искането си незаконно направените записи с негово участие да не бъдат публикуване, като съображенията му били идентични с вече изказаните пред автора на филма. Получил отговор, че действително такива записи са направени, като предстои те да бъдат публикувани, като части от филм и това ще бъде сторено независимо от противопоставянето на ищеца. Реакцията на ищеца била още на следващия ден – 04.06.2021 г. – да изпрати до

канцеларията на ответника писмо, в което отново заявявал категоричното си несъгласие образът и гласът му, които са били записани по таен и незаконен начин без негово знание и разрешение, да бъдат предмет на разпространяване и публично показване, в това число да бъдат ползвани, като кадри от филм. Вместо да се съобрази с волята на ищецът, няколко дни по-късно ответникът качил филма в интернет и по-късно го предоставил за разпространение на медиите. Пояснява се, че филмът е разделен на три части, всяка с различна продължителност. Те били публикувани на различни дати в YouTube канала на ответника. Първата част не съдържала кадри с ищеца, като тя била с продължителност 13 минути и била гледана 67 000 пъти. Втората част била с продължителност от 21 минути, като е публикувана на 18.06.2021 г. и е гледана 48 700 пъти и в нея за първи път се появяват материали с образа и гласа на ищеца. Последната трета част имала продължителност от 28 минути, съответно е публикувана на 25.06.2021 г. и има 59 900 гледания, като в нея почти цялото времетраене е с образа и гласа на ищеца. Относно репликите си в записаните разговори с г-жа Б., ищецът изтъква, че в действителност не е провеждал срещи с високопоставени чиновници и магистрати, като поддържайки обратното пред нея е целял да я манипулира с оглед постигането на определени последици – сближаване с г-жа Б. и да спечели за клиент веригата от ресторанти на В.Д. с цел пласиране на хранителни продукти – говеждо месо от фермата на неговото семейство. На свои ред Б. също го манипулирала, като демонстрирала симпатии и доверие към него. От своя страна ответникът продуцирал филма, не е осъществил необходимата задълбочена журналистическа проверка за да разбере, дали казаното от ищеца е вярно, а това му поведение е довело до нарушаване на основни порядки от вътрешното и международно право и на правилата на журналистическата етика. Сочи се, че излъчвайки филма в публичното пространство ответникът поднася неверни и неосъществили се факти за корупция в съдебната система, поради което трябва да обезщети засегнатите лица сред които се причислява и ищеца. Същият смята, че е носител на сродни на авторските права на артист-изпълнител, като същевременно ответника не е сключил с него договор за отстъпване на тези му права, или поне да получи изричното му разрешение кадри, снимки, видео и звукозаписи с неговия образ и глас да бъдат използвани в създадения филм със заглавие – „История на В.Д. и специализираното правосъдие“, в т.ч. и при какви условия и финансови параметри това можело да се прави. Правейки обратното, а именно публикувайки и излъчвайки кадри, снимки, видео- и звукозаписи с образа и гласа на ищеца без същият да е преотстъпил по уредения в ЗАПСП начин сродните си права на артист-изпълнител, ответникът в качеството си на продуцент на цитирания филм бил допуснал нарушение на съответните права, с които ищецът разполага, а като последица от това същия е понесъл имуществени вреди състоящи се в търпените загуби от неполучаване на възнаграждение за правата му на артист-изпълнител във филма. Ищецът претендира обезщетение за претърпените имуществени вреди в размер на сумата от 5000 лв., представляваща част от общо вземане в размер на 10 000 лв., с искане размерът на същото да бъде определен по реда на чл. 95а, ал. 1, т. 1 ЗАПСП. Наред с обезщетението за претърпените имуществени вреди ищецът иска ответникът да бъде осъден да преустанови допуснатото нарушение на правата му на артист-изпълнител, като преустанови всички форми на разпространение на процесния филм със заглавие „История на В.Д. и специализираното правосъдие“. Освен специалната отговорност на ответника по ЗАПСП, ищецът смята, че АКФ паралелно с това носи и обща деликтна отговорност за извършеното спрямо него тайно проследяване, наблюдаване и записване без да е давано съгласие и разрешение за подобни действия, съответно като материалите от извършеното заснемане са били публично разпространени под формата на филмово съдържание при изрична забрана на ищеца за това. С тези си действия ответникът бил допуснал нарушаване правото на

личен живот на ищеца, което е прокламирано в ЕКЗПЧОС, МПГПП и Конституцията на Р. България. Касаело се до разговори от частен характер по изключително чувствителна лична тема, като ищецът е имал специални лични отношения с г-жа Б., като не е желал съществуването им да придобива публичност. Нарушавайки правото му на личен живот, ответната фондация следвало да поправи настъпилите в личната сфера на ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в zlepоставянето му пред близки и познати, което е породило в него негативни емоции на гняв и възмущение, както и стрес, водещ до безпокойство, притеснение и неконтролируеми нервни изблици, нежелание за публични изяви, в т.ч. влошаване на комуникацията му с кръга от близките му хора, както и с професионалното му обкръжение, като му заплати справедливо парично обезщетение.

Ответникът – Фондация „А.Ф.“, чрез процесуалният си представител – адвокат М. в срок депозира писмен отговор по исковата молба, с който предявените искове се оспорват изцяло по основание и размер. Поддържа се, че същите са недопустими, неоснователни и недоказани. Ответникът уточнява каква е сферата, в която е насочена дейността му, като посочва, че дейността на фондацията е съсредоточена върху превенцията на корупционните практики, злоупотребата с власт, конфликта на интереси и прочее лоши практики при упражняване на публичната власт. Основните средства, които ползва при осъществяване на дейността си е провеждането на журналистически разследвания по теми с висок обществен интерес. В това число напоследък фондацията се е съсредоточила в това да изработва кратки документални филми по важни разследвания, като целта е те да достигнат до широка аудитория и да представят по достъпен начин основни проблеми при функционирането на публичната власт. Изтъква се, че фондацията поддържа собствен сайт, както и разполага профили във Фейсбук, Инстаграм и Туитър, както и канали в YouTube. В контекста на тази си дейност ответната фондация поддържа, че по нейно възлагане през 2021 г. са изработени и публикувани няколко на брой кратки документални филма по журналистическо разследване под заглавие „Списък за бърз контрол: Историята на В.Д. и специализираното правосъдие“. Твърди се, че трите филма по разследването под горното заглавие включват фрагменти от направени със скрита камера аудио- и видеозаписи на разговори между лица, търсещи помощ във връзка с висящо наказателно производство, образувано срещу техен близък, и лица, обещаващи съдействие и консултации с оглед промяна на наложената му мярка за неотклонение и благоприятно приключване на производствата. Сочи се, че разследването имало две линии, една от които показвала съдействието, оказвано от бившия съветник на премиера по антикорупционните въпроси и настоящ общински съветник – г-н Я.Я.. Споменава се, че разследването по коментирания случай е било поверено на журналиста Н.С., който провел същото в съответствие с правилата на журналистическата етика и стандарти. И тримата участници, заснети с ползване на скрита камера, са били потърсени за коментар по темата, като двама от тях са приели поканата за интервю от журналиста С., а третият – ищецът Я. – първоначално е заявил, че ще си помисли и ще се свърже с разследващия журналист, а на по-късен етап след излъчване на трейлър от филма се е обадил на представляващия ответната фондация и на висок тон го е предупредил, че при излъчване на кадри с него ще предприеме действия за защита на правата си пред съд. В тази насока във Фондация „А.Ф.“ било входирано писмо от ангажиран от ищеца адвокат. В отговорът се излага, че Първа част от разследването е била публикувана на 11.06.2021 г. с подзаглавие „Говорим си с Господ“: кой, как и срещу колко урежда дела в Специализирания съд“; Втора част под заглавие "Частично казано" била публикувана на 18.06.2021 г., и Трета част с подзаглавие „Когато по стандартния начин не става. Един бивш премиерски съветник и едно агне в кухнята на специализираното правосъдие“, публикувана на 25.06.2021 г.

Записите на разговорите били извършени от Р.Т. и И.Б.. Добавя се, че по журналистическото разследване от КПКОНПИ е започнала проверка. Пояснява се, че трите документални филма по разследването са предизвикали широк обществен дебат. Те обаче никога не са били излъчвани и коментирани в ефира на големите телевизии с национално покритие. Ответникът определя като неоснователни доводите на ищеца за допуснати нарушения на чл. 32 от Конституцията на Р. България и чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи. Акцентира се, че описаните записи не представляват част от личния живот на ищеца, доколкото не засягат личната му сфера в посоката, в която е възприел КС и ЕСПЧ в няколко свои решения. Обратно, съдържанието на записаните разговори с участието на ищеца се отнасяло единствено за темата относно промяна в мярката за неотклонение на В.Д., като в тях не присъстват никакви сведения за лични отношения между ищеца и г-жа Б.. Поддържа се, че пълния обем от информацията, която ищецът изнася в тези разговори касае въпроси от висок обществен интерес, а не такива от лично естество. Дори обаче да се приемело, че правото на личен живот на ищеца е било засегнато от заснемането и излъчването на разговорите му с г-жа Б., то това засягане е допустимо и не съставлява нарушение на чл. 32 от Конституцията на Р. България и чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, като в тази насока се развиват подробни съображения с привеждане на практика на КС и ЕСПЧ. Обръща се внимание, че макар да се касае до записи направени посредством ползване на скрита камера, то те са направени на публични места (парк, обществен паркинг, ресторант), а заснетото лице (ищецът) е публична личност – действащ политик, общински съветник в Община Сандански, председател на политическа партия, бивш депутат и съветник на премиера по въпросите на борбата с корупцията. Застъпва се виждането, че е спазен принципа за пропорционалност, като образът на ищеца е показан минимално, а информативността за обществен интерес носи звуковия запис. Касаело се до нова информация, която допринася съществено за публичния дебат по подобна тема, като нейното набавяне по начин различен от ползването на скрита камера е невъзможно. Споменато е и схващането, че политиките съзнателно избират да са публични личности, което обуславяло и факта, че те сами са се поставили в положение на засилен публичен интерес към личността и поведението им, в т.ч. да бъдат под внимателния поглед на журналистите и обществото. С оглед на това допустимата степен на засягане на личния им живот е по-висока спрямо тази отнасяща се до частни лица. Следва позоваване от страна на ответника на комуникационните му права, в частност правото на свободно изразяване, което е регламентирано като основно право, както в КРБ, така и в ЕКЗПЧОС. В светлината на тези прокламирани и защитими права при извършване на журналистическата дейност публикуването на филма със заглавие „Списък за бърз контрол: Историята на В.Д. и специализираното правосъдие“ представлява реализация на именно такива права закрилящи свободното търсене и разпространяване на информация, която да бъде получавана от обществото, с което да се задоволява обществен интерес по дадена тема. Ответникът настоява да е спазил добрите практики за журналистическа дейност, търсейки за коментар и трите записани лица, като ищеца е отказал направата на такъв и вместо това е поискал записите с негово участие да не бъдат публикувани, което съставлява опит за цензуриране и ограничаване свободата на изразяване и разпространяване на информацията. Оспорва се това, че ищецът е претърпял неимуществени вреди вследствие на публикуване на записите. Предвид това, че от страна на ответника нямало изнасяне на информация, чието съдържание да се отнася до личните отношения между ищеца и г-жа Б., то твърденията на ищеца в посока, че бил станал обект на „клюки от жълто естество“ и „бил принуден да дава обяснения в личния и семейния си кръг за характера и естеството на отношенията си с Б.“ не отговаряли на съдържанието на поместената в записите

информация. Няма как да се сподели и негативното засягане на ищеца в посока дистанциране от публични изяви и даване на интервюта, защото е публично известно, че след 2015 г. ищецът има само спорадични изяви, а в официалния му профил в социалните мрежи няма нито една публикация за времето от 26.02.2020 г. до 03.06.2021 г., поради което и твърдението за понесени от него вреди вследствие на отказ да участва в прояви от подобен характер е несъответно на фактическото положение. По отношение на верността, респективно неверността на изнесените от ищеца Я. сведения в разговора му с г-жа Б. от ответника се сочи, че същите няма как да бъдат верифицирани със средствата на журналистиката, съответно единствено той е лицето носещо отговорност за твърденията си пред трети лица. Поради това ищецът би могъл да е претърпял негативни емоции от собствените си изказвания, от което за ответника няма как да възникне отговорност за поправяне на вреди на основание чл. 49 ЗЗД. Във връзка със заявленията за разглеждане искове по реда на ЗАПСП ответната страна противопоставя възражения за тяхната недопустимост, съответно неоснователност. Отрича се ищецът да разполага с активна процесуална легитимация да води иск по чл. 95, ал. 1 ЗАПСП, както и такива по чл. 95б от ЗАПСП и това е така, защото г-н Я. не притежава качеството на артист-изпълнител, което е уредено в чл. 74 ЗАПСП. Вярно е, че излъчения от ответника филм действително притежава характеристиките на обект на авторското право, но фондацията никога не е възлагала на ищеца изпълнението на каквато и да е било роля в този филм. Няма как ищецът да е изпълнявал роля във филм по възлагане на ответника, тогава когато неговите действия във филма са заснети със скрита камера. В заснетите и публикувани разговори с участието на ищеца – Я. ролята на режисьор и сценарист на репликите е на самия ищец, но не и на ответника или негов служител. С оглед на това и предвид обстоятелството, че АКФ никога не е възлагал на ищеца артистично изпълнение на текст, то недопустимо и неоснователно е да се търсят вреди от пропускането да се получи приход от възнаграждение за ползване права на артист-изпълнител. Посочва се, че с оглед статута на ответника, същия не генерира приходи от дейността си, поради което не е получен приход от евентуално допуснато нарушение на сродни на авторските права. В обобщение се иска от съда да постанови определение, с което да остави без разглеждане всички предявени от ищеца срещу ответника искове, както по ЗАПСП, така и по ЗЗД и да прекрати изцяло производството по делото, респективно в случай, че исковете бъдат приети за допустими и подлежащи на разглеждане по същество, то да се постанови решение, с което да бъдат отхвърлени като неоснователни. Ако пък съдът приеме, че главните искове са доказани по основание, то се настоява поисканите обезщетения да бъдат намалени по техния размер, като съответно се приложат нормите на чл. 95, ал. 3 и ал. 4 ЗАПСП, респективно чл. 52 ЗЗД. Заявява се искане за присъждане на сторените от ответника разноски за защитата му в настоящото производство.

След като прецени събраните по делото доказателства, съобразно чл. 12 и чл. 235, ал. 2 и ал. 3 от ГПК, във връзка с доводите на ищеца и възраженията на ответника, съдът намира за установено следното от фактическа страна:

С протоколно определение на основание чл. 146, ал. 1, т. 4 ГПК за безспорни и ненуждаещи се от доказване в производството са отделени следните обстоятелства: че образът и гласът на ищеца – Я.Я. – е бил заснет, съответно възпроизведен в част Втора и Трета на документален филм със заглавие „Списък за бърз контрол: Историята на В.Д. и специализираното правосъдие“; че записите са извършени от И.Б. и Р.Т.; че трите части на документалната филмова поредица със заглавие „Списък за бърз контрол: Историята на В.Д. и специализираното правосъдие“ са продуцирани от Фондация „А.Ф.“; че филмът със заглавие „Списък за бърз контрол: Историята на В.Д. и специализираното правосъдие“ е разпространен от Фондация „А.Ф.“ чрез публикуването му на сайта – <https://acf.bg> на датите 11.06.2021 г. – част Първа,

18.06.2021 г. – част Втора и 25.06.2021 г. – част Трета; че в качеството му на разследващ журналист Н.С. е бил натоварен от ответната Фондация „А.Ф.“ с работата по изработването на филм със заглавие „Списък за бърз контрол: Историята на В.Д. и специализираното правосъдие“; че заснемането на кадрите с участието на ищеца Я.Я. е станало чрез използването на скрита камера без същият да е бил уведомен за това преди или по време на извършването на записите; че впоследствие – на 03.06.2021 г. – ищецът Я.Я. е бил уведомен за заснемането на кадрите с него и монтирането им във част Втора и Трета от документален филм със заглавие „Списък за бърз контрол: Историята на В.Д. и специализираното правосъдие“ както и че същият се е противопоставил на използването им от ответника и публикуването им под каквато и да е форма; че на 04.06.2021 г. ищецът е внесъл в канцеларията на ответната фондация писмено заявление с вх. № 316/04.06.2021 г., с което изрично е забранил без негово знание да бъдат използвани процесния филм; че документалната поредица „Списък за бърз контрол: Историята на В.Д. и специализираното правосъдие“ е предизвикала публикации в множество електронни медии, в т.ч. посочените на стр. 5 от отговора на исквата молба, които съответстват линкове под черта: clubz.bg, svobodnaevropa.bg, dw.com.

По делото е представен електронен носител, съдържащ запис на трейлър на документална филмова поредица със заглавие „Списък за бърз контрол: Историята на В.Д. и специализираното правосъдие“, публикуван на 04.06.2021 г., на Първа част от поредицата с подзаглавие „„Говорим си с Господ“: кой, как и срещу колко урежда дела в Специализирания съд?“, Втора част с подзаглавие „Частично законно“ и Трета част с подзаглавие „Когато по стандартния начин не става: един бивш премиерски съветник и едно агне в кухнята на специализираното правосъдие“. При съпоставка се установява, че съдържащите се на електронния носител видео файлове са идентични с тези, публикувани на електронния адрес на ответната фондация – <https://acf.bg> – съответно на 04.06.2021 г. (трейлъра), на 11.06.2021 г. (Първа част), на 18.06.2021 г. (Втора част) и на 25.06.2021 г. (Трета част).

Представено като писмено доказателство по делото е текстово възпроизвеждане на трейлъра, Втора и Трета част от документалната филмова поредица със заглавие „Списък за бърз контрол: Историята на В.Д. и специализираното правосъдие“. При съпоставка се установява, че съдържащото се в ангажирания по делото писмен документ текстово възпроизвеждане изцяло съответства на изговореното от гласовете, чуващи се във филма, в това число и този на ищеца.

Ангажирано е писмено заявление с вх. № 316/04.06.2021 г., отправено от Я.Я. до ответната фондация и получено от нея на 04.06.2021 г., с което по повод получено на предния ден – 03.06.2021 г. – телефонно обаждане от г-н Н.С., в което ищецът е уведомен, че Фондация „А.Ф.“ разполага с извършени без неговото знание и съгласие аудио- и видеозаписи от негови разговори, той се противопоставя на използването на същите по какъвто и да е начин, като отправя до фондацията покана да му предаде техническите носители на оригиналните записи.

Представен е договор от 03.05.2021 г., сключен от Фондация „А.Ф.“, от една страна, и от друга – лице със заличени лични данни, наричано автор – по силата на който срещу възнаграждение, възлизащо в размер на сумата от 2 700 лв., последното отстъпва на фондацията за срок от 10 години изключителното право да ползва без ограничение създаденото от него произведение, а именно сценарий за аудиовизуален продукт по казус „Бърз контрол – 2“, който включва сценарий за аудиовизуален продукт (кратък филм) в два варианта – един вариант с интегрирани български субтитри и един вариант без субтитри; участие в посоченото видео, съдействие при монтаж на видеото, изготвяне и редакция на субтитри.

Представен е договор от 20.05.2021 г., сключен от Фондация „А.Ф.“, от една страна, и от друга – лице със заличени лични данни, в качеството на оператор и монтажист – по силата на който срещу възнаграждение, възлизащо в размер на сумата от 1 400 лв., последното отстъпва на фондацията за срок от 10 години изключителното право да ползва без ограничение създадените от него произведения по два броя сценарии, предоставени от фондацията, а именно два броя аудио-визуални произведения по казус „Списък за бърз контрол – интро и част 1“.

Като писмено доказателство по делото е представен договор от 28.05.2021 г., сключен от Фондация „А.Ф.“, от една страна, и от друга – лице със заличени лични данни, в качеството на артист-изпълнител – по силата на който срещу възнаграждение, възлизащо на сумата от 500 лв., се задължава да озвучи предоставени от ползвателя два броя аудиовизуални продукта, всеки с дължина до 15 минути, с работни заглавия „Списък за бърз контрол – част 1“ и „Списък за бърз контрол – част 2“ и да предостави на фондацията изключителното право да използва без ограничение изпълнението на артиста-изпълнител в аудиовизуални продукти по казуси „Списък за бърз контрол – част 1“ и „Списък за бърз контрол – част 2“.

Представен е договор от 01.06.2021 г., сключен от Фондация „А.Ф.“, от една страна, и от друга – лице със заличени лични данни, наричано автор – по силата на който срещу възнаграждение, възлизащо в размер на сумата от 2 700 лв., последното отстъпва на фондацията за срок от 10 години изключителното право да ползва без ограничение създаденото от него произведение, а именно сценарий за аудиовизуален продукт по казус „Бърз контрол – 3“, който включва сценарий за аудиовизуален продукт (кратък филм) в два варианта – един вариант с интегрирани български субтитри и един вариант без субтитри; участие в посоченото видео, съдействие при монтаж на видеото, изготвяне и редакция на субтитри.

Ангажиран е договор от 07.06.2021 г., сключен от Фондация „А.Ф.“, от една страна, и от друга – лице със заличени лични данни, в качеството на оператор – по силата на който срещу възнаграждение от 600 лв. последното отстъпва на фондацията за срок от 10 години изключителното право да ползва без ограничение създадените от него произведения – видеокадри и аудиофайлове за изготвяне на аудиовизуални продукти по разследване „Списък за бърз контрол“.

Представен е договор от 07.06.2021 г., сключен от Фондация „А.Ф.“, от една страна, и от друга – лице със заличени лични данни, в качеството на оператор и монтажист – по силата на който срещу възнаграждение, възлизащо в размер на сумата от 3 150 лв., последното отстъпва на фондацията за срок от 10 години изключителното право да ползва без ограничение създадените от него произведения по три броя сценарии, предоставени от фондацията, а именно три броя аудио-визуални произведения по казус „Списък за бърз контрол – част 2, 3 и 4“.

Като писмено доказателство по делото е представен договор от 01.07.2021 г., сключен от Фондация „А.Ф.“, от една страна, и от друга – лице със заличени лични данни, наричано автор – по силата на който срещу възнаграждение, възлизащо в размер на сумата от 2 700,65 лв., последното отстъпва на фондацията за срок от 10 години изключителното право да ползва без ограничение създаденото от него произведение, а именно сценарий за аудиовизуален продукт по казус „Бърз контрол – IV“, който включва сценарий за аудиовизуален продукт (кратък филм) в два варианта – един вариант с интегрирани български субтитри и един вариант без субтитри; участие в посоченото видео, съдействие при монтаж на видеото, изготвяне и редакция на субтитри.

В рамките на състоялото се съдебно дирене са събрани и гласни доказателства посредством проведени разпити на ангажирани от всяка от страните свидетели.

Разпитан, свидетелят Иван Подолински заявява, че се познава с ищеца от дълги години – още от времето, когато последният бил народен представител. Бил негов сътрудник в парламента и в антикорупционната парламентарна комисия, председателствана от ищеца. Твърди, че се срещат ежедневно, тъй като споделят общ офис. Посочва, че е гледал и трите части на процесната документална поредица със заглавие „Списък за бърз контрол: Историята на В.Д. и специализираното правосъдие“, публикувана в YouTube, в която ставало въпрос за дела на В.Д. в Специализирания наказателен съд. Във втората и третата част на поредицата били използвани тайни записи на разговори между г-н Я., И.Б. и жена, която се представяла за счетоводителка на фирмите на г-н Д.. Говорело се за разговори на г-н Я. с магистрати от Специализирания наказателен съд и с председателя на КПКОНПИ. За записите свидетелят разбрал още преди публикуването на филма, когато един ден в офиса г-н Я. получил телефонно обаждане, в което бил уведомен за съществуването и предстоящото публикуване на тези записи, както и му била дадена възможност да даде интервю по въпроса. Твърди, че след този разговор г-н Я. изцяло си променил изражението, бил втрещен, като споделил, че се е почувствал изнуден да даде разрешение за публикуването на записите. Частите от документалната поредица с участието на ищеца за пръв път гледали заедно с него. Посочва, че когато излезли записите ищецът бил изключително разтревожен и притеснен, почувствал се много зле и се ядосал. Започнали да го търсят много хора, питали го дали това, което се вижда на записите е истина, как може да се замесва в такива работи, на което той отговарял, че не е звънял нито на магистрати от Специализирания наказателен съд, нито на г-н Ц.. В първите няколко седмици след публикуването на записите състоянието на ищеца било изключително тежко, което състояние продължавало и до днес. Ако станело въпрос за Фондация „А.Ф.“, ако някой споменел нещо за тези записи или зададе въпрос за г-н Д., И.Б. или скритите камери г-н Я. веднага се разстройвал и се затварял в себе си. Свидателят твърди, че ищецът му е споделял, че в дните след публикуването на записите силно разтревожени били и майката и съпругата му, които се чудели какво се случва, какви са тези истории с И.Б.. Свидателят посочва, че съпругата на г-н Я. се обърнала към него за да го попита за характера на отношенията между съпруга □ и И.Б., като си личало, че е силно притеснена. Заявява, че е наясно, че г-н Я. се познава с г-н Ц. и с магистрати, както и че разполага с телефонни контакти на такива лица, което било свързано с работата му в антикорупционната комисия в парламента. Посочва, че като дългогодишен сътрудник на ищеца в Народното събрание е бил свидетел на такива срещи, като дори са ходили заедно и са носили документи, върху които е работила комисията. Не му е известно след публикуването на записите г-н Я. да е разговарял по телефона с г-н Ц. или с магистрати. Посочва, че е присъствал на няколко срещи между г-н Я. и И.Б., на които били водени преговори за продажба на месо в няколко ресторанта, собственост на В.Д.. На тези срещи на няколко пъти И.Б. „дърпала“ г-н Я. да говорят „на четири очи“. Свидателят посочва, че след публикуването на записите ищецът му споделил, че И.Б. искала от него да урежда срещи и да води преговори с г-н Ц., г-н У. и други магистрати от Специализирания наказателен съд, което според г-н Я. било невъзможно, тъй като би представлявало корупционна практика и намесване в правораздаването. Въпреки това, за да не си развали отношенията с И.Б. във връзка с договора за доставка на месо, г-н Я. решил да □ каже, че ще говори с посочените лица без всъщност да е имал намерението да води такива разговори. Няколко дни след публикуването на записите г-н Я. опитал да се свърже с г-н Ц. и с г-н У. за да им се извини, но те не отговорили на обажданията му. Свидателят разяснява, че с г-н Я. развиват съвместна дейност по отглеждане на месодайни говеда, като една от фермите е обща с майката и брата на ищеца. Твърди, че преди публикуването на записите са правени няколко презентации на месото, което

свидетелят и неговите съдружници предлагат – в ресторант „Воденицата“ и в друг ресторант в центъра на гр. София, чието име свидетелят не може да си спомни – на които освен свидетелят и г-н Я. са присъствали управителите на отделните ресторанти, И.Б. и други лица. Презентацията се състояла в това месото да се приготви от готвача на ресторанта, след което същото се сервира, дегустира се от присъстващите, като в заключение свидетелят разяснява накратко производствения процес – как се гледат животните и т.н.

Разпитана, свидетелката И.Б. заявява, че от работещите в ответната фондация познава Н.С., А.Я. и още няколко души. Посочва, че се свързала с фондацията, тъй като през последните две-три години В.Д., с когото свидетелката живеела на семейни начала, многократно бил търсен с искания за даване на подкуп за да не бъде задържан, за да не му бъде повдигнато обвинение от КПКОНПИ и други заплахи с предупреждението, че ако не плати ще бъде измислено нещо, за което да бъде вкаран в ареста. В крайна сметка това се случило на 01 септември 2020 г., когато г-н Д. бил задържан при връщането им от Италия при влизане в страната през граничния пункт „Калотина“. Още от самото начало след ареста на г-н Д., със свидетелката започнали да се свързват хора „помагачи“. Тогава преценили, че не искат да плащат на никого, а по-скоро да вървят в обратна посока, а именно по разкриването на тези корупционни практики, които разболяват правосъдната система. По тази причина свидетелката се свързала с Фондация „А.Ф.“, която □ била известна от разследването „Осемте джуджета“. Разказали им цялата история със задържането на г-н Д., предоставили им документи, с които разполагала, включително сигнал до С. Ц.. Фондацията започнала собствено разследване по случая, продължили да се срещат регулярно, като впоследствие фондацията ги уведомила, че според тях са се случили много незаконни неща, но доказателствата за тези корупционни практики са много малко и ще е необходимо да се съберат още. Поради тази причина фондацията снабдила свидетелката с апаратура за записване на нейни срещи с лица, които □ предлагали да се плати за да се случи едно или друго в съдебната система, като става въпрос за скрити камери и записващи устройства. Свидетелката твърди, че до този момент не познавала и не е разговаряла с г-н Я., като единствено била чувала за него. По инициатива на г-н Я. негов приятел И. – потърсил Р.Т., която е счетоводителка на част от дружествата на г-н Д., с идеята да оказат някаква помощ. Състоялата се впоследствие среща, на която свидетелката не е присъствала, била между Р.Т. и г-н Я., разговорът от която е записан посредством предоставените от фондацията апаратура. Самите записи били няколко – веднъж на паркинг до ресторант „Лебед“, друг път в двора на същия ресторант, в хотел „Бояна“ и на още няколко места. Заявява, че е присъствала на срещи с г-н Я. след направените записи, на които той вече е знаел, че е бил записван, като разговорите били по-скоро във връзка с това, че самият той е срещу коментираните корупционни практики, но не може да признае това публично, тъй като ставало въпрос за много опасни хора и се притеснявал какво ще се случи на тези които са го записали, а и на самия него. Свидетелката посочва, че целта на разговорите с г-н Я. била по-скоро той да бъде склонен да подкрепи начинанието, защото в негово лице видели човек, който действително е срещу това, което се случва в правосъдната система. Въпреки това молбата на г-н Я. била записите с негово участие да не се публикуват. Преди да бъдат излъчени записите били проведени срещи и с г-н Н.С. и г-н А.Я. от фондацията, които също се опитали да убедят г-н Я. да ги подкрепи в начинанието, но отново безуспешно. Свидетелката отрича да има лични отношения с г-н Я., различни от тези да бъдат осветлени съответните корупционни практики, като твърди, че на срещите между тях винаги е присъствало поне още едно лице. Отрича да е присъствала на дегустации на телешко месо в присъствието на г-н Я..

При разпита си свидетелката Р.Т. заявява, че се е запознала с г-н Я. посредством

техен общ познат, който знаел за проблемите на г-н Д. и □ предложил да я свърже с човек, който можел да помогне. Отрича да е познавала г-н Я. до тогава. Първата среща се състояла на паркинга на ресторант „Лебед“ в Панчарево между нея, г-н Я. и техния общ познат. Заявява, че е гледала филма, като всички записи с участието на г-н Я. били правени от нея с технически средства, предоставени □ от ответната фондация по нареждане на Н.С.. След като провела няколко срещи с г-н Я., на които са обсъждали случая с г-н Д., в началото на м. юни 2021 г. свидетелката предпочела да уведоми ищеца за записите, тъй като последният оставил у нея впечатлението, че е съпричастен с тяхната кауза да разобличат какво се случва в правосъдната система, как работят институциите и под какъв натиск. Предупредила го, че Фондация „А.Ф.“ ще го потърси за коментар по повод записите, като изразила мнение, че според нея това, за което ищецът говори в записите е истина и той трябва да изрази и защити позицията си публично в интервю пред фондацията. На следващата среща, на която присъствали още И.Б., човекът, който първоначално я свързал с ищеца И. – и И.П. г-н Я. се противопоставил на излъчването на записите. Свидетелката посочва, че е управител на счетоводно предприятие, което води личното счетоводство на В.Д. и И.Б., както и на по-голямата част от дружествата, собственост на г-н Д., като отрича от г-н Я. или приближени до него лица с нея да е осъществяван контакт с оглед воденето на преговори за снабдяването на ресторантите на г-н Д. с месо, произвеждано от дружества, собственост на ищеца или негови близки. Посочва, че всички ресторанти на г-н Д. имали дългогодишни отношения с други доставчици, като потвърждава, че целия набор от документи, свързан с дружествата, собственост на г-н Д. минава през нея.

Разпитан, свидетелят Н.С., заявява, че познава ищеца, както и че се е срещал с него, като преди това са разговаряли и по телефона. Пояснява, че телефонният разговор бил по повод предстоящо излъчване на журналистически видеоматериал, по който свидетелят работил заедно със свои колеги от ответната фондация, а именно поредицата „Списък за бърз контрол“. Свидателят посочва, че в съответствие с добрата журналистическа практика потърсил ищеца за коментар по повод на информацията, съдържаща се в записите с негово участие, както и за да го уведоми, че предстои същите да бъдат излъчени. Относно съдържанието на телефонния разговор свидетелят си спомня, че споделил с ищеца, че е съгласен с голяма част от това, за които последният говори в записите, осветявайки корупционни практики в съдебната система и изобщо в българската власт, най-общо, че е съгласен с ищеца, като му предложил да застане с името си и да коментира тези практики открито. Отговорът на ищеца бил, че ще помисли по въпроса. Впоследствие между двамата била проведена и среща на живо в присъствието на г-н Я. колега на свидетеля, И.Б. и още един-двама души. На тази среща свидетелят С. отново поканил ищеца да даде коментар, като останал с впечатлението, че последният се колебае, но в същото време изразил известни опасения от възмездие на засегнатите страни. Ищецът изрично се противопоставил на излъчването на записите с негово участие, но свидетелят отхвърлил молбата му, като го уведомил, че с оглед обществения интерес същите ще бъдат излъчени. Посочва, че малко преди или след срещата с ищеца адв. В. посетил офиса на фондацията, като подал писмено искане записите с участието на ищеца да не бъдат излъчвани. Свидателят посочва още, че директорът на фондацията – г-н С.У. – му споделил, че в същия период адв. В. се свързал и с него, също с искане записите с участието на г-н Я. да не бъдат излъчвани, което отново му било отказано, предвид обществения интерес от съдържащата се в тях информация. Свидателят посочва, че при публикуване на записите с участието на ищеца като част от поредицата „Списък за бърз контрол“ са спазвани високи стандарти на журналистическа етика. Така във връзка с предоставянето на възможност за коментар на засегнатите страни преди излъчването

на филма освен на ищеца посредством пресцентъра на Специализирания наказателен съд такава възможност е предоставена и на коментирания в записите магистрат, при което на официалната поща на фондацията постъпил отговор, че коментираните в записите срещи с г-н Я. не са се състояли. На следващо място свидетелят посочва, че в случая съдържащата се в записите информация е била невъзможно да бъде събрана освен посредством скрита камера, като във филма са били включени единствено частите, съдържащи разговори, осветяващи неформални механизми за влияние върху съдебната система и други части на върховете на властта. Що се отнася до частите, отнасящи се до личния живот на ищеца, то такива не били поместени във филма. Относно техническите средства, използвани при извършването на записите, свидетелят потвърждава, че същите са собственост на ответната фондация. Посочва, че в общия случай записите били предоставяни на фондацията по имейл в много кратки срокове след извършването им, като при изслушването им свидетелят не е забелязал нищо, което да го наведе на мисълта, че същите може да са били манипулирани. Относно участието му в създаването на публикуваните от ответната фондация филми и в частност тези от поредицата „Списък за бърз контрол“ свидетелят разяснява, че конкретната му работа по филма е на първо място да прецени дали е налице важна от гледна точка на обществения интерес тема, за която си заслужава да се ангажират ресурсите на фондацията. В случай, че такава тема е налице, следващата стъпка е запознаване на юристите с нея. Свидателят посочва, че в конкретния случай, още ден или два след ареста на В.Д. темата придобила широк обществен отзвук, като същата била свързана с други текущи събития – протести, други прокурорски проверки и т.н. Посочва, че случая бил изключително интересен от гледна точка на това да се информира българската общественост за това как се работи по т.нар. „дела с обществен интерес“ и как работи българската съдебна система. Първата среща във връзка с работата по този случай била проведена с И.Б. и с тримата адвокати на В.Д., с двама от които свидетелят се познавал отпреди. Свидателят – С. отрича В.Д. да е участвал по какъвто и да е начин във финансирането на филма, като заявява, че финансирането на фондацията е изключително прозрачно. Потвърждава, че е автор на филмите от процесната поредица, както и че за работата си по тях е получил възнаграждение от ответната фондация.

Други доказателства от значение за спора не са събрани.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

По иска с правно основание чл. 95, ал. 1 във вр. с чл. 95а, ал. 1, т. 1 ЗАПСП :

Съгласно чл. 95 ЗАПСП който наруши авторско право, сродно на него право или друго право по този закон, дължи обезщетение на носителя на правото или на лицето, на което е отстъпено изключително право на ползване. Обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от нарушението, като при определянето му съдът взема предвид и всички обстоятелства, свързани с нарушението, пропуснатите ползи и неимуществените вреди, както и приходите, реализирани от нарушителя вследствие на нарушението. В чл. 94а от ЗАПСП е регламентирана особена хипотеза, при която в случай, че искът е установен по основание, но без достатъчно данни за неговия размер, ищецът може да претендира обезщетение от 500 до 100 000 лв., като конкретният размер се определя по преценка на съда при съобразяване на всички обстоятелства, свързани с нарушението, визирани в чл. 94, ал. 3 и ал. 4 на ЗАПСП.

В конкретния случай ищецът-Я. основава претенцията си на твърдения, че е носител на сродно авторско право произтичащо от качеството му на артист-изпълнител, взел участие в две аудио-визуални произведения, продуцирани от

ответната фондация, а именно в част Втора и Трета от филм със заглавие „Списък за бърз контрол: Историята на В.Д. и специализираното правосъдие“, като претендира обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в претърпени загуби от неполучаването на възнаграждение за участието си във филма.

Основателността на предявения иск с правно основание чл. 95, ал. 1 във вр. с чл. 95а, ал. 1, т. 1 ЗАПСП се обуславя от наличието на закриляни от ЗАПСП сродни на авторските права върху годин обект – изпълнение на артист-изпълнител – по отношение на имуществените правомощия от чието съдържание от ответника е допуснато нарушение.

Съгласно чл. 72, т. 1 ЗАПСП изпълнението на артист-изпълнителя е обект на право, сродно на авторското, чийто субект е артист-изпълнителя. Съгласно чл. 74 ЗАПСП артист-изпълнителят е лицето, което представя, пее, свири, танцува, играе, режисира, дирижира, коментира, озвучава роли или изпълнява по друг начин произведение, цирков или вариететен номер, номер с кукли или фолклорна творба, като изброяването не е изчерпателно.

В закона не се съдържа легално определение на понятието „изпълнение на артист-изпълнител“, като изрично не са въведени и критерии, на които то следва да отговаря, за да бъде годин обект на защита. Най-общо изпълнението може да се определи като представяне със средствата на изпълнителското изкуство на едно произведение. За да получи закрила изпълнението, то трябва да представлява творческа изява, собствена интерпретация на артиста-изпълнител на определено произведение чрез използване на средствата на изпълнителското изкуство, като закрилата на изпълненията като обекти на сродни права не е обусловена от наличието на закрила върху изпълняваните произведения, въпреки че в общия случай се изпълняват именно закриляни творби. Изразните средства и похватите на изпълнителското изкуство са различни от тези, които се използват за създаване на обектите на авторското право, като изпълнението на едно произведение не е нито ново произведение, нито преработка, а разполага със свое самостоятелно естетическо и икономическо значение като нематериален интелектуален резултат. Обект на сродни права могат да бъдат изпълнения на всякакви творби, стига последните да позволяват да бъдат представени със средствата на изпълнителското изкуство – танц, пеене, свирене, актьорско майсторство и т.н.

Поради комплексния характер на аудио-визуалните произведения, права на артист-изпълнители възникват за всички лица, които участват в тяхното изпълнение, без значение от функционалната им роля. Наред с изпълнителите на главни и второстепенни драматични роли, могат да бъдат ангажирани също и танцьори, певци, озвучители на роли и др.

Както беше посочено исковата претенция се основава на твърдения на ищеца, че същият има качеството на артист изпълнител в част Втора и Трета от филм със заглавие „Списък за бърз контрол: Историята на В.Д. и специализираното правосъдие“, продуциран от ответната фондация. При това положение най-напред по делото в контекста на тази претенция е необходимо да бъде установено, дали ищецът има твърдяното качество на артист-изпълнител в процесните аудио-визуални произведения, за когото са възникнали подлежащи на закрила сродни на авторските права. При прегледа на процесния филм със заглавие „Списък за бърз контрол: Историята на В.Д. и специализираното правосъдие“ се установява, че в същия се проследява журналистическото разследване на ответната фондация по получилият широк обществен отзвук случай със задържането на г-н В.Д. в края на лятото на 2020 г., като филмът показва две линии, по които близките на задържания са търсили съдействие за освобождаването му – първата – чрез консултантите М. Б. и съдружника му адв. Е.П., а другата – чрез съдействието на Я.Я.. Трите части на филма включват

фрагменти от направени със скрита камера аудио- и видеозаписи на разговори между лица, търсещи съдействие във връзка с висящото наказателно производство, което е било образувано срещу В.Д., съответно лица обещаващи съдействие или даващи консултации с оглед промяна на наложената на обвиняемия мярка за неотклонение и благоприятното приключване на производствата. В рамките на настоящото производство първа част от филма има значение единствено за да даде по-широка представа за цялостния обхват на журналистическото разследване и за да послужи като контекст за втора и трета част, до които в крайна сметка се отнася исковата претенция. Безспорно установено по делото е, че в последните две части от филма /втора и трета/ се съдържат кадри от направени със скрита камера аудио- и видеозаписи на разговори с участието на ищеца-Я., в които последният излага пред своя събеседник известната му във връзка със задържането на В.Д. информация, като разяснява своите представи за функционирането на системата на специализираното наказателно правосъдие изобщо в Р. България, както и за възможностите за въздействие върху тази система с цел промяна на мярката за неотклонение на задържания под стража обвиняем-Д..

От анализа на коментираните две аудио-визуални произведения става ясно, че същите имат белезите на документален филм. За последните е характерно използването снимки или видео кадри от действителни събития, както и интервюта с действителни личности, взели участие или по друг начин запознати с такива събития, с цел представянето на обективна информация по определена тема. При все това участието на артист-изпълнители в документалните филми не е изключено. Така обект на закрила е изпълнението на разказвача в документалния филм. На следващо място възможно е в документалния филм да се съдържат кадри, възпроизвеждащи действителни събития посредством пресъздаването им от актьори, чиито изпълнения на общо основание са предмет на сродни права. В процесния случай обаче настоящият съдебен състав намира, че доколкото се касае за кадрите с участието на ищеца-Я., съдържащи се във Втора и Трета част от процесния документален филм със заглавие „Списък за бърз контрол: Историята на В.Д. и специализираното правосъдие“, ищецът няма качеството на артист-изпълнител по смисъла вложен от законодателя в чл. 74 ЗАПСП. Както беше посочено, в кадрите с участието на ищеца се съдържат записи от негови разговори, в които той излага пред своя събеседник впечатленията си от функционирането на системата на специализираното наказателно правосъдие и възможностите за въздействие върху тази система с цел промяна на мярката за неотклонение на задържания под стража г-н В.Д.. Автентичността на записаните разговори не се оспорва от ищеца, като по собствените му твърдения, записите са създадени без неговото знание. В случая става въпрос за записи на действителни събития, каквито са разговорите проведени между ищеца и неговият събеседник, а не на драматичното пресъздаване на такива по предварително изготвен сценарий. Трябва да се отбележи и това, че когато се прави анализ, дали в случая е реализирано или не изпълнение от артист-изпълнител, то без значение се явява обстоятелството дали в контекста на осъществилия се конкретен разговор ищецът е бил откровен със своя събеседник или изложената от него информация е била невярна, респективно е имала за цел да го заблуди, както се твърди от ищеца.

С оглед на изложеното настоящият съдебен състав намира, че ищецът-Я. не доказва да има качеството титуляр на сродно на авторското право върху изпълнение на артист-изпълнител относно цитираното в ИМ аудио-визуално произведение. По изложените съображения предявеният от него частичен иск с правно основание чл. 95, ал. 1 във вр. с чл. 95а, ал. 1, т. 1 ЗАПСП за осъждане на ответника да му заплати обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в претърпени загуби от неполучаването на възнаграждение за участието му като артист-изпълнител във Втора и Трета част от продуциран от ответната фондация филм със заглавие „История на

В.Д. и специализираното правосъдие“ се явява неоснователен и като такъв подлежи на отхвърляне.

По иска с правно основание чл. 95б, ал. 1, т. 2 ЗАПСП :

Съгласно чл. 95б, ал. 1, т. 2 ЗАПСП когато произведение, обекти на сродни на авторските права по чл. 72 ЗАПСП или бази данни по глава единадесета „а“ от ЗАПСП се използват в нарушение на разпоредбите на ЗАПСП, носителят на правото или лицето, на което той е отстъпил изключително право на използване, може да иска по съдебен ред преустановяване на неправомерното използване или забрана за извършване на дейността, която ще съставлява неправомерно използване.

В постановеният на съдебен анализ случай ищецът основава искането си към ответната фондация за преустановяване на всички форми на използване на Втора и Трета част от продуцирания от последната филм със заглавие „История на В.Д. и специализираното правосъдие“ на твърдения, че по този начин се осъществява неправомерно използване на изпълнението на ищеца в качеството му на артист-изпълнител, съставляващо част от процесните аудио-визуални произведения, представляващо закрилян от сродно на авторското право обект по смисъла на чл. 72, т. 1 ЗАПСП.

От изложеното следва, че за основателността на предявения иск на първо място е необходимо да бъде установено, че ищецът е титуляр на закриляни от ЗАПСП сродни на авторските права върху годен обект – изпълнение на артист-изпълнител – както и че по отношение на този обект от страна на ответника се осъществява неправомерното използване.

В случая обаче, както бе възприето в мотивите по иска за присъждане на обезщетение за вредите от нарушението на поддържано от ищеца сродно на авторското право върху изпълнение на артист-изпълнител за участието си в част Втора и Трета на процесния филм със заглавие „История на В.Д. и специализираното правосъдие“ същият не доказва да е станал носител на качеството артист-изпълнител по смисъла на чл. 72, т. 1 ЗАПСП, което изключва хипотезата той да се легитимира с качеството титуляр на сродни на авторските права върху закрилян обект, които да подлежат на специална защита уредена в ЗАПСП и в частност такава по чл. 95б, ал. 1, т. 2 ЗАПСП.

Обстоятелството, че ищецът не притежава заявените сродни на авторските права върху изпълнение на артист-изпълнител, води до неоснователност на претенцията му към ответната фондация за преустановяване на използването на негово изпълнение, включено в продуцираните от ответната фондация аудио-визуални произведения, представляващи Втора и Трета част от филм със заглавие „История на В.Д. и специализираното правосъдие“, доколкото такова изпълнение изобщо не съществува. По изложените съображения предявеният от ищеца-Я. иск с правно основание чл. 95б, ал. 1, т. 2 ЗАПСП следва да бъде отхвърлен.

По иска имаш правно основание по чл. 49 във вр. с чл. 45 ЗЗД :

Съгласно чл. 49 ЗЗД този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. Отговорността на възложителя на работата за вредите, причинени при или по повод на тази работа, е за чуждо противоправно и виновно поведение. Тази отговорност има гаранционно-обезпечителна функция и произтича не от вината на възложителя на работата, а от тази на натоварените с извършването ѝ лица.

За да бъде ангажирана отговорността на възложителя по чл. 49 ЗЗД е необходимо наличието на следните предпоставки:

- 1) възлагане на работа от ответника на прекия причинител на вредите, причинени

от изпълнителя при или по повод извършването на възложената му работа чрез действия, които пряко съставляват извършването на възложената работа, чрез бездействия да се изпълнят задължения, които произтичат от закона, техническите и други правила или характера на работата, или чрез действия, които не съставляват изпълнение на самата работа, но са пряко свързани с него (така ППВС № 9/1966 г.);

2) наличието на елементите на фактическия състав по чл. 45 ЗЗД от физическо лице – пряк изпълнител на работата с необходимите елементи: деяние, вреда, причинна връзка между деянието и вредата, противоправност и вина, която съобразно уредената в чл. 45, ал. 2 ЗЗД оборима презумпция се предполага до доказване на противното, като съгласно т. 7 от ППВС № 7/1959 г. отговорността на възложителя по чл. 49 ЗЗД се ангажира и тогава, когато не се установява кой конкретно измежду натоварените с изпълнението на работата лица е причинил подлежащите на обезщетяване вреди.

В конкретния случай претенцията на ищеца за заплащане на обезщетение за непозволено увреждане се базира на твърдения, че по възлагане на ответната фондация са били създадени и публично разпространени няколко аудио-визуални произведения, съдържащи кадри с участието на ищеца, които са заснети без неговото знание и съгласие и излъчени въпреки изричното му противопоставяне, с което е допуснато нарушение на правото му на личен живот, установено в чл. 32 от КРБ.

Както вече беше посочено по делото е отделено за безспорно, че по възлагане на ответната фондация и с предоставена от нея апаратура в полза на физическото лице - Р.Т., същата е направила няколко записа, съдържащи кадри с образът и гласът на ищеца. Доказа се и обстоятелството, че това заснемане е станало без записваният ищец да е бил уведомен за тези действия осъществени спрямо него към момент преди, или по време на извършване на записите. На следващо място по делото е отделено за безспорно, че част от тези кадри са използвани при създаването на две аудио-визуални произведения, а именно част Втора и Трета от документална филмова поредица със заглавие „Списък за бърз контрол: Историята на В.Д. и специализираното правосъдие“, продуцирана от ответната фондация, както и че отново по възлагане на последната посочените две аудио-визуални произведения са разпространени публично посредством публикуването им на уеб страницата на Фондация „А.Ф.“ – <https://acf.bg> – съответно на 18-ти и 25-ти юни 2021 г., както и в други достъпни информационни източници. Основният спорен момент при изясняване евентуално засегнатото лично право на ищеца по чл. 32 КРБ се вежда до това, дали с оглед всички релевантни обстоятелства поведението на ангажираните от ответната фондация субекти обхващащо дейността им по скритото заснемане на съответните кадри с участието на ищеца, респективно използването им за създаването на аудио-визуални произведения и публичното им разпространение покриват фактическия състав на осъществен граждански деликт.

Преценката за наличие на противоправност в контекста на отговорността за непозволено увреждане се извършва на плоскостта на абсолютните субективни права, в това число основните права на гражданите, закрепени в Глава 2 от Конституцията на Република България. Субективните права от категорията на абсолютните осигуряват защита на определени блага на правоимащия, като живот, лична свобода, неприкосновеност на личния живот, собственост и др. – като предоставената от тях защита е по отношение на всички останали субекти на правото. Така за противоправно в контекста на отговорността за непозволено увреждане следва да се квалифицира поведение, което нарушава чуждо абсолютно субективно право.

Правото на зачитане на личния и семейния живот е закрепено в чл. 32, ал. 1 от КРБ, както и в чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). Личният живот на гражданите е неприкосновен. Всеки има

право на защита срещу незаконна намеса в личния и семейния му живот и срещу посегателство върху неговата чест, достойнство и добро име. Неприкосновеността на личния живот на гражданите включва забраната те да бъдат следени, фотографирани, филмирани, записвани или други подобни действия, без тяхно знание и въпреки изричното им несъгласие, освен в предвидените от закона случаи. Съгласно чл. 32, ал. 2 от КРБ никой не може да бъде следен, фотографиран, филмиран, записван или подлаган на други подобни действия без негово знание или въпреки неговото изрично несъгласие освен в предвидените от закона случаи. Забраната, предвидена в чл. 32, ал. 2 от КРБ обаче не е абсолютна, защото може да се дерогира от закон – т.е. в личната сфера на гражданите е допустима намеса, но само в случаи, изрично определени по основание и ред в закон – чл. 32, ал. 2, пр. последно от КРБ.

Наред с други, такива ограничения на забраните по чл. 32, ал. 2 КРБ са предвидени в текстове от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/, регламентиращ защитата на правата на физическите лица при обработване на личните им данни, доколкото същите не са уредени в Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО/ /Общ регламент относно защитата на данните/ (ОРЗД). Така в изпълнение на чл. 85, параграф 1 от Регламента, където се предвижда, че държавите членки съгласуват със закон правото на защита на личните данни с правото на свобода на изразяване и информация, включително обработването за журналистически цели и за целите на академичното, художественото или литературното изразяване, е приет текста на чл. 25з, ал. 1 ЗЗЛД, съгласно който обработването на лични данни за журналистически цели, както и за академичното, художественото или литературното изразяване, е законосъобразно, когато се извършва за осъществяване на свободата на изразяване и правото на информация, при зачитане на неприкосновеността на личния живот. По отношение на основните понятия, като „лични данни“, „администратор“, „обработване на лични данни“ и др. разпоредбите на пар. 1, т. 1, 2, 3, 4 и сл. от ЗЗЛД препращат към разпоредбите на чл. 4, т. 1, 2 и сл. от Регламент ЕС 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г.

Съгласно разпоредбите чл. 4, т. 1 от цитирания Регламент/ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г. "лични данни" означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано ("субект на данни"); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице. В практиката на Съда на Европейския съюз се приема, че образът на дадено лице, заснето с камера, представлява "лични данни" по смисъла на член 2, буква а) от Директива 95/46, доколкото позволява да се идентифицира засегнатото лице (решение от 11 декември 2014 г., Rynéš, C-212/13, т. 22).

Понятието "обработване" според чл. 4, т. 2 от Посочения регламент 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г. е определено като всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или

унищожаване. Съдът на Европейския съюз приема, че в рамките на системата за видеонаблюдение видеозапис на лица, записан върху устройство за дългосрочно съхранение, а именно твърдия диск на тази система, представлява, в съответствие с член 2, буква б) и член 3, параграф 1 от Директива 95/46, обработване на лични данни с автоматизирани средства (решение от 11 декември 2014 г., Rynéš, C-212/13, т. 23 и 25).

От направения анализ следва, че в конкретния случай извършването на записите с образа и гласа на ищеца, използването на тези кадри при създаването на аудио-визуални произведения, представляващи част Втора и Трета от документален филм със заглавие „Списък за бърз контрол: Историята на В.Д. и специализираното правосъдие“, и публичното им разпространение посредством публикуването им на уеб страницата на Фондация „А.Ф.“ представлява обработване на лични данни по смисъла на ЗЗЛД. От изложеното следва, че извършената по възлагане на ответната фондация обработка на лични данни на ищеца попада в общото приложно поле на чл. 25з, ал. 1 ЗЗЛД и е законосъобразна стига да са налице и останалите изисквания на цитираната разпоредба. В тази хипотеза, както беше посочено, законодателят е предвидил, че за да е законосъобразно обработването на лични данни то следва да е с някоя от очертаните в чл. 25з, ал. 1 ЗЗЛД насочености, а именно – за журналистически цели или за академичното, художественото или литературното изразяване – както и да се извършва за осъществяване на свободата на изразяване и правото на информация, при зачитане на неприкосновеността на личния живот. В случая изискването за „зачитане неприкосновеността на личния живот“ следва да се разбира като изискване за наличие на баланс на двете равностойни основни права – правото на неприкосновеност на личния живот, елемент от което е правото на защита на личните данни, от една страна и от друга свободата на изразяване и правото на информация. Преценката за това дали е налице журналистическа цел и баланс на посочените две основни права е конкретна за всеки отделен случай, като същата се извършва при съобразяване на всички относими обстоятелства.

В практиката на СЕС се приема, че „журналистически дейности“ са тези, чиято цел е публичното разгласяване на информация, мнения или идеи независимо от средството за предаването им (вж. в този смисъл решение от 16 декември 2008 г., Satakunnan Markkinapörssi и Satamedia, C 73/07, EU:C:2008:727, т. 61), като това, дали субектът на тези дейности е или не е професионален журналист, не изключва възможността заснемането на спорните видеозаписи и публикуването им само по себе си да изключи квалификацията на това обработване на лични данни, като такова за „журналистически цели“ по смисъла на чл. 25з, ал. 1 ЗЗЛД.

Правото да се търси, получава и разпространява информация е утвърдено като основно право на личността в чл. 41, ал. 1 от КРБ, както и в чл. 10 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ), което право гарантира възможността на всеки да се информира за заобикалящата го действителност, а на обществото – условия за неговото съществуване и развитие в съответствие със създаденото вследствие свободната размяна на мнения обществено мнение. Това право принадлежи на всеки – физически и юридически лица, и защитава както интереса на личността, така и интереса на обществото да бъдат информирани. То се отнася както за печата, така и за другите средства за масова информация. В решение от 7 февруари 2012 г. на ЕСПЧ по делото Von Hannover v. Germany (no. 2) са обобщени утвърдените от практиката на ЕСПЧ основни критерии от значение при съпоставянето на свобода на изразяване и правото на информация с правото на неприкосновеност на личния живот. Първият основен критерий е допринасянето към дебат от обществен интерес, като в практиката на съда признаването на такъв интерес не се ограничава до

случаите, при които се касае за политически въпроси или престъпления. На следващо място от значение са ролята и функциите на съответното лице и естеството на дейностите, които са предмет на репортажа, съответно публикацията, като в тази връзка следва да се прави разлика между частни лица и лица, които действат в обществен контекст, като политически или публични фигури. Приема се, че докато едно частно лице, неизвестно на обществеността, може да изисква специална закрила на правото му на личен живот, това не е така, когато става въпрос за публични фигури (Minelli срещу Швейцария (dec.), no. 14991/02, 14 юни 2005 г.), като трябва да се прави фундаментално разграничение между отразяването на факти, способни да допринесат за дебат в едно демократично общество, които засягат политици при упражняване на официалните им функции и отразяването на подробности за личния живот на лице, което не упражнява такива функции. Начинът, по който е публикуван репортажа, респ. и начинът, по който засегнатото лице е представено на снимката или в репортажа също може да бъдат фактори, които трябва да се вземат предвид (виж *Wirtschafts-Trend Zeitschriften-Verlagsgesellschaft m.b.H. срещу Австрия* (no. 3), nos. 66298/01 и 15653/02, § 47, 13 декември 2005 г.; *Reklos and Davourlis*, цитирано по-горе, § 42; и *Jokitaipale and Others срещу Финландия*, no. 43349/05, § 68, 6 април 2010 г.). Начинът, по който информацията е била разпространена, също може да бъде важен фактор, в зависимост от това, дали по този начин до нея се осигурява широк или по-ограничен достъп.

В настоящия случай съдът намира, че процесните две аудио-визуални произведения от документална филмова поредица със заглавие „Списък за бърз контрол: Историята на В.Д. и специализираното правосъдие“, а именно Втора част с подзаглавие „Частично законно“ и Трета част с подзаглавие „Когато по стандартния начин не става: един бивш премиерски съветник и едно агне в кухнята на специализираното правосъдие“, в цялост, както и отделните части от тях, съдържащи кадри с образа и гласа на ищеца, засягат тема предизвикваща сериозен по интензитет обществен интерес, защото има за предмет начина на функциониране на определени звена от съдебната система и наличието на нерегламентирани механизми за влияние върху начина им на функциониране. Предметът на процесните два филма е съсредоточен изключително върху посочената тема, без да се разкриват и изнасят сведения за каквито и да е лични отношения на засегнатите лица, в това число и на ищеца. В излъчените аудио-визуални произведения се касае единствено за коментари отнасящи се до теми, свързани с управлението на държавата, теми със социално, политическо и икономическо значение, съответно такива свързани с разисквани практики при начина на функциониране на системата на специализираното наказателно правораздаване, чиито последици пряко или косвено биха могли да рефлектират в правната сфера на всеки гражданин или юридическо лице. Същевременно от значение се явява и обстоятелството, че при създаването на записите и последващото им публикуване като част от процесните документални филми, ищецът-Я. има качеството на утвърдила се във времето популярна и добила известност в обществото политическа фигура, като записаните и намерили отражение в излъчените две части от документалния филм разговори с негово участие засягат единствено теми имащи пряка връзка с обществения и политическия живот в страната.

Настоящият съдебен състав не възприема доводите на ищеца във връзка с начина, по който са били създадени записите на неговите образ и глас и в частност, че това е било направено при несъблюдаване на гарантираните му от конституцията и европейските норми права и законни интереси. В очертаните критерии за необходимия баланс между правото на информация и правото на неприкосновеност на личния живот, в решенията „Х.Л. де Л.Ф.К. срещу Испания“ и „Халдиман и др. срещу Швейцария“ ЕСПЧ приема, че когато журналистическото разследване има за обект изясняването и осветляването на въпроси от висок обществен интерес, съответно е

насочено към разобличаване на практики, засягащи широк кръг лица, какъвто е процесния случай, използването на средство за осигуряване на информация, чрез скрита камера е допустимо. Така в практиката на ЕСПЧ се приема, че чл. 10 ЕКПЧ се отнася не само за съдържанието на информацията, но и за средствата на предаването или приемането на такава, тъй като всяко ограничаване, наложено върху средство, неизбежно се намесва в правото да се получава и разпространява информация (Решение от 22.05.1990 г. по дело *Autronic v Switzerland*, app. 12726, пар. 47 и др. на л. 10 от отговора на исковата молба). Що се касае до извършеното от ищеца – Я. позоваване, че изложените от него факти при разговорите явяващи се предмет на осъществяваните със скрита камера записи, отнасящи се до начина на функциониране на съдебната система и съответните механизми за влияние върху нея са неистинни, поради което разпространяването □ излиза извън предоставената на гражданите свобода на словото, то е необходимо да се отбележи, че в случая при стриктно съблюдаване на изискванията на журналистическата етика и стандарти нееднократно пред ищеца е била давана възможност да коментира съдържащата се в записите информация, като той е отказал да стори това. Тоест към момента на публикуването на записите ответната фондация въпреки положените усилия за проверка на информацията и то от първоизточника не е можела да знае, че поднесената такава от лицето, което непосредствено е излагало същата пред събеседника му, всъщност е била невярна и е целяла въвеждане на събеседника в заблуждение. Несъответно на действителното фактическо положение е и твърдението на ищеца, че ответникът създал и излъчил документалния филм не е направил допълнителна проверка от други източници за верността на изложената от ищеца информация. В процеса на доказване и в частност при разпита на свидетеля С. се изясни, че е била поискана и отразена и позицията на съответния специализиран съд осъществил произнасяния по мярката за неотклонение на обвиняемия – Д., като авторът е съобразил същата и е сметнал, че тя не повлиява върху информацията, която е предмет на излъчване и не следва да се отразява върху начина на отразяване на казаното от ищеца.

В обобщение настоящият съдебен състав формира решаващия извод, че в случая извършването на процесните записи, съдържащи образа и гласа на ищеца, както и използването им при създаване на процесните аудио-визуални произведения и последващото публично разпространение на последните посредством публикуването на уеб страницата на ответната фондация са действия които не биха могли да бъдат квалифицирани, като неправилен и водещи до нарушаване на абсолютни права гарантирани на ищеца по чл. 32, ал. 1 КРБ, доколкото представляват обработване на лични данни за журналистически цели, съответно са били предприети от ответника с оглед осъществяване свободата на изразяване и правото на информация, при зачитане на неприкосновеността на личния живот. Ето защо тези действия попадат в приложното поле на чл. 25з, ал. 1 ЗЗЛД и не могат да се разглеждат, като такива обуславящи носенето на деликтна отговорност от субекта, който ги е извършил. Достигнатият извод за законосъобразност на поведението на ангажираните от ответната фондация с извършването на процесните записи и създаването и разпространението на създадените въз основа на тях аудиовизуалните произведения лица, изключва ангажирането на гаранционно-обезпечителната отговорност на ответника за вреди като възложител на работата по чл. 49 ЗЗД. По изложените съображения предявеният иск с правна квалификация по чл. 49 във връзка с чл. 52 ЗЗД следва да бъде отхвърлен изцяло.

По отговорността за разноски:

С оглед изхода на спора разноски се следват единствено в полза на ответника. От Фондация „А.Ф.“ се претендират разноски за адвокатско възнаграждение, възлизащо в

размер на сумата от 1 245,00 лв., чието реално извършване се доказва от ангажирания по делото договор за правна помощ от 16.06.2022 г. и платежно нареждане от същата дата. Предвид това на основание чл. 78, ал. 3 ГПК посочените разноси следва да се възложат за плащане в тежест на ищеца, за когото изходът от спора е изцяло неблагоприятен.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Я.Г.Я., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Сандански, ул. „***** срещу Фондация „А.Ф.“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „***** I“ № ***** частичен иск с правно основание чл. 95, ал. 1 във вр. с чл. 95а, ал. 1, т. 1 ЗАПСП за заплащане на сумата в размер от 5 000,00 лв., заявена като част от общо вземане в размер на 10 000,00 лв., представляващо дължимо обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди в качеството му на артист-изпълнител, чиито кадри, снимки, звуко- и видеозаписи с неговия образ и глас са използвани във филм със заглавие „История на В.Д. и специализираното правосъдие“, чийто продуцент е ответната фондация, като това ползване е станало без знанието и съгласието на артиста-изпълнител, което е довело до претърпяването на имуществени вреди за него, изразяващи се в търпени загуби от неполучаване на възнаграждение за участието му във филма.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Я.Г.Я., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Сандански, ул. „***** срещу Фондация „А.Ф.“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „***** I“ № ***** иск с правно основание по чл. 95б, ал. 1, т. 2 ЗАПСП за преустановяване от ответника на всички форми на използване на филм със заглавие „История на В.Д. и специализираното правосъдие“.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Я.Г.Я., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Сандански, ул. „***** срещу Фондация „А.Ф.“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „***** I“ № ***** частичен иск с правно основание чл. 49, във връзка с чл. 52 ЗЗД за заплащане на сумата в размер от 5000,00 лв., заявена като част от общо вземане в размер на 10 000,00 лв., представляваща дължимо обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди от това, че ответната фондация, като възложител на работа по създаване и разпространение на филм със заглавие „История на В.Д. и специализираното правосъдие“ му е причинила неимуществени вреди от излагането на показ на личния му живот, в това число злепоставянето му пред близки и познати, което е породило в него негативни емоции на гняв и възмущение, както и стрес водещ до безпокойство, притеснение и неконтролируеми нервни изблици, нежелание за публични изяви, в т.ч. влошаване на комуникацията му с кръга от близките му хора, както и с професионалното му обкръжение.

ОСЪЖДА Я.Г.Я., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Сандански, ул. „***** да заплати на Фондация „А.Ф.“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „***** I“ № ***** на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата в размер от 1 245,00 лв. – съставляваща направени разноси в производството пред настоящата съдебна инстанция за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____